

Γράφει ο **Θάνος Κεδρηνός**

Εντύπωση προκάλεσε σε σημαντικό τμήμα αριστερών ανθρώπων το **“υπέρ”** που ψήφισε το **ΚΚΕ** στην πρόταση μομφής του **ΣΥΡΙΖΑ** κατά του Σταϊκούρα. Ποιο ήταν το νόημα αυτής της ψήφου υπέρ, τη στιγμή μάλιστα που στο δημοψήφισμα απαξίωσε να συνταχθεί με το **“ΟΧΙ του λαού”**;

Μήπως δεν ήταν ξεκάθαρο ότι επρόκειτο για ένα “κοινοβουλευτικό πυροτέχνημα” του Τσίπρα, στην αγωνία του να δείξει ότι κάνει “κάποια αντιπολίτευση” και να ξεπλυθεί για την συναινετική του στάση απέναντι στην ΝΔ; Το είπε ο ίδιος ο Δ. Κουτσούμπας:

«Είστε βαθιά γελασμένοι και εσείς κύριοι της ΝΔ και εσείς κύριοι του ΣΥΡΙΖΑ, αν νομίζετε, ότι με μια βολική μεταξύ σας αντιπαράθεση, θα καταφέρετε να θολώσετε τα νερά και να συγκαλύψετε τη βασική στρατηγική σας σύμπλευση, η οποία επιβεβαιώνεται και μέσα τις διαφορές σας στα επιμέρους ζητήματα...αν νομίζετε, ότι θα κουκουλώσετε τις ευθύνες σας για το έγκλημα σε βάρος της λαϊκής κατοικίας και περιουσίας που ο ένας -ο ΣΥΡΙΖΑ- προσχεδίασε και ο άλλος -η ΝΔ- ολοκληρώνει με τον νέο πτωχευτικό κώδικα».

Μήπως κρινόταν πολιτικά κάτι; Η κυβέρνηση δεν υπήρχε καμία περίπτωση να «πέσει». Τότε;

Το ΚΚΕ γύρισε την πλάτη στον λαό την περίοδο του δημοψηφίσματος, στο όνομα τού ότι το **ΟΧΙ** θα δημιουργούσε “αυταπάτες” και θα “ενίσχυε τον ΣΥΡΙΖΑ”. Στην πραγματικότητα φυσικά συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο. Το μεγάλο λαϊκό ΟΧΙ αποτέλεσε ένα περήφανο καρφί στο μάτι της ολιγαρχίας, των ΜΜΕ, της ΕΕ, του Σόιμπλε και όλου αυτού του συρφετού που έπεσε πάνω στο λαό να τον καταβροχθίσει και **παράλληλα αποκάλυψε τον βαθύ στρατηγικό συμβιβασμό του ΣΥΡΙΖΑ με το σύστημα, την εξυπηρέτηση αντιλαϊκών συμφερόντων.**

Μετά το δημοψήφισμα και **εξαιτίας** τού δημοψηφίσματος ο Τσίπρας έγινε στα μάτια πολύ πλατιών στρωμάτων του λαού ο “κωλοτούμπας”, αυτός που “πήρε το περήφανο ΟΧΙ του λαού και το έκανε ΝΑΙ” όπως δήλωσε εκ των υστέρων ο Δημήτρης Κουτσούμπας. Και ακόμα ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί (βοηθούσης και της σημερινής του πολιτικής φυσικά) να σηκώσει κεφάλι. Άλλη θα ήταν η εξέλιξη αν η στροφή του ΣΥΡΙΖΑ επικυρωνόταν και νομιμοποιούνταν από ένα λαϊκό ΝΑΙ!

Αλλά σήμερα που η μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου και των αριστερών ανθρώπων έχουν κατασταλάξει μέσα τους αυτή την εμπειρία, που βλέπουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ “δεν κουνάει το δαχτυλάκι του”, γιατί το ΚΚΕ να ψηφίσει μαζί τους; Άγνωστο.

Απαιτείται πράγματι κλιμάκωση της αντικυβερνητικής πάλης, αλλά στο δρόμο, στο κίνημα, στην αντιμετώπιση της πολιτικής τους· **εκεί** χρειάζεται ενότητα με όποιον θέλει να παλέψει, **σε αντίθεση και όχι σε “επικοινωνία”** με τις πολιτικές πρωτοβουλίες της ηγεσίας του **ΣΥΡΙΖΑ!**

Ας σημειώσουμε και κάτι ακόμα. Και σε αυτή την ομιλία ο Δ. Κουτσούμπας συνεχίζει τα ατελείωτα ήξεις-

αφήξεις και την διγλωσσία στα “εθνικά ζητήματα”.

Καταγγέλλει το “τραπέζι του διαλόγου” που στρώνεται για την “συνεκμετάλλευση” του Αιγαίου και της Αν. Μεσογείου, για έναν “οδυνηρό συμβιβασμό” “σε βάρος των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων”. Θεωρεί το ΚΚΕ ότι οι ελληνικές κυβερνήσεις έχουν ντε φάκτο απόλυτο δίκιο στις διεκδικήσεις τους, ώστε ο “διάλογος” με τις χώρες της περιοχής να είναι “από χέρι” παραβίαση του κυριαρχικών μας δικαιωμάτων” και προφανώς καλεί στην υπεράσπισή τους...

«Είναι υποκριτική», λέει ο Δ. Κουτσούμπας, «η αντιπαράθεσή σας για την επέκταση των 12 ν.μ.». Υποχωρεί η ΝΔ, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ έχει “αμφιλεγόμενη και καιροσκοπική θέση” όταν μιλάει “περί επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 ν. μίλια **μόνο** νότια και ανατολικά της Κρήτης”.

Με βάση αυτή την κριτική, το ΚΚΕ καταλήγει στη **λαθεμένη θέση** “να ασκηθεί το κυριαρχικό δικαίωμα της επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ. παντού», τονίζει ότι “η επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια είναι δικαίωμα που απορρέει από τη Διεθνή Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας και ισχύει για κάθε χώρα” και υπογραμμίζει πως οτιδήποτε άλλο «είναι υποταγή στην ιμπεριαλιστική ειρήνη». Αυτή η θέση ωστόσο, σε ένα κρεσέντο καιροσκοπισμού αλλά και έκδηλης πολιτικής αμηχανίας μπροστά στην ταύτισή της με τις θέσεις όλων των αστικών κομμάτων, συμπληρώνεται με την εξής δήλωση του Δ.Κ.:

“Την ίδια στιγμή τονίζουμε ότι στα χέρια αυτών που έχουν την πραγματική εξουσία σήμερα δεν μπορεί αυτό (σ.σ. δηλαδή η επέκταση στα 12 νμ) να υπηρετήσει τα λαϊκά συμφέροντα ούτε μπορεί να λειτουργήσει ως πανάκεια και να δώσει απάντηση στην τουρκική επιθετικότητα. **Αντίθετα**, μπορεί και να **περιπλέξει παραπέρα την κατάσταση**, να **οξύνει τους ανταγωνισμούς σε βάρος όλων των λαών της περιοχής.**”

Άρα το ΚΚΕ που κατακεραυνώνει την αντικαπιταλιστική αριστερά για “πασιφισμό”, για “κοσμοπολιτισμό” και για “άρνηση της υπεράσπισης των κυριαρχικών δικαιωμάτων”, για υποταγή στην “ιμπεριαλιστική ειρήνη”, έχει διπλή τακτική: Από τη μια λέει ναι στην «άσκηση του αναφαίρετου δικαιώματος της επέκτασης των κυριαρχικών δικαιωμάτων στα 12 ν.μ.» και από την άλλη μεταθέτει την άσκηση του δικαιώματος όταν έρθει η ...“λαϊκή εξουσία” και όχι τώρα. **Τότε** λοιπόν που θα έχει αλλάξει χέρια η εξουσία, αυτό δε “θα περιπλέξει την κατάσταση” και “δεν θα οξύνει τους ανταγωνισμούς σε βάρος όλων των λαών της περιοχής”. Το ΚΚΕ κατά τα άλλα, ως γνωστόν, έχει πάντα μια συνεπή επαναστατική πολιτική!

Μήπως όμως η μεγάλη υποβάθμιση από το **ΚΚΕ** και την **ΚΝΕ** της τεράστιας τομής που επιχειρεί η κυβέρνηση στον στρατό με την αύξηση της θητείας, την πρόσληψη 15.000 επαγγελματιών και την στράτευση στα 18 έχει να κάνει με αυτές τους τις θέσεις;

Συμφωνούμε απόλυτα πως ο λαός πρέπει “να πιστέψει στις ανεξάντλητες δυνάμεις του. Για να δυναμώσει την πάλη του για απεμπλοκή από τα ιμπεριαλιστικά σχέδια, για αποδέσμευση από ΕΕ, ΝΑΤΟ με τον ίδιο να κάνει κουμάντο στον τόπο του, για ανατροπή ενός συστήματος που φέρνει κρίσεις, φτώχεια, δυστυχία.”

Αλλά για να γίνει αυτό, πρέπει να δυναμώσουν το πρόγραμμα και οι ενωτικοί αγώνες της ανατροπής, δηλαδή η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά που παίρνει θέσεις από την σκοπιά της εργατικής τάξης στα κρίσιμα ζητήματα κάθε περιόδου **σε ρήξη** με τις κάθε φορά **μεγάλες ιδέες** και τις **στρατηγικές επιλογές της αστικής πολιτικής**. Οι ταλαντεύσεις, η διγλωσσία, η πολιτική ουράς οδήγησαν και οδηγούν σε ήττες που τις πληρώνει το λαϊκό κίνημα και η εργατική τάξη. Στην εποχή μας, ωστόσο, είναι ζήτημα ζωής μια νικηφόρα αντεπίθεση του **εργατικού αντικαπιταλιστικού κινήματος** και μιας **σύγχρονης κομμουνιστικής απελευθερωτικής ελπίδας**.